

G o a

O r l a n d o

ओंवळं II

*The 4th
Goa Convention
July 3, 4, & 5
1998
Orlando, Florida*

F l o r i d a

Committee for Goan convention thanks its sponsors and volunteers for the help they extended to make this organization a success We extend our special thanks to our **Corporate sponsor Air India** who have made a big difference. We thank them one and all and remember as our own airlines. Following is the list of our patrons & donors.

Patrons

Shirsat S & S	Usgaoker R & R
Panvelker G & R	Verneker K & M
Sawardeker J & P	

Donors

Keni S & P	Karmali N & A	Khandeparker V & R
Sanvordeker A & R	Kudchadker V & R	Kamat Shashi & Aruna
Kasbeker V & A	Ankoleker A & a	Kakodker A & R
Mondker J & S	Malkerneker D & U	Time & Sound
Dalvi A & P	Kamatmhamai V & h	L'au Devour
Bagel	Hotel Renaissance	Park place
Deshmukh S		

Contributors

Hegde P.	Sadhu
Thali K & L	Chapnerker
Sanzgiri R & R	Panandiker Shambhu
Kenkare B & S	Pailoor
Ashok Iron Works	Revanker G & L
Swamco Scrubbers	Dhond
American Schack	

Volunteers & Coordinators

Shashi Kamat -- Principal Coordinator/Treasurer
 Mrs. Aruna Kamat -- Registration
 Asha Karmali—midwest coordinator
 Kishore Pathare- Stage, sound and Light.
 Krish verneker—Fund raising
 Mrs. Mrudul Kenkare -- Entertainment
 Rekha Khandeparker --- Souvenir
 Prasad Sawardeker – Youth coordinator
 Preeti & Kunal Karmali—Decorations Souvenirs
 Special thanks to Mr. Jawahar Sawardeker for his relentless help and guidance during the whole season.

Goan Organization in America

7908 Summer Ridge Pl, Orlando, FL 32819 Tel: (407)876-3920

3 July 1998

My dear fellow Goans:

I am delighted to welcome you to our sunny city of Orlando, Florida and to this 4th biannual convention of Goans. May this event be full of joy and enjoyment to you. Aruna and I wish to thank you all for giving us an opportunity to be your hosts.

As you know, any event is a non-event without participants. Therefore, I want to take this opportunity to thank you for your presence and participation. It is only through events like this that we, Goans will come together as an extended family. More importantly, the second generation Goans will have an opportunity to know each other and form lasting friendships.

I will be amiss if I didn't recognize the invaluable help from Drs. Rekha and Vilas Khandeparker who spent countless hours to put this souvenir together. I will be forever indebted to them. I am also grateful for the effort put in by Mrs. Mrudula Kenkre, her family and all of you who participated in the Family Night. And last but not the least, I wish to thank all of our special visitors from Goa who spent time and effort to come all the way from India, specially to attend the convention. We are truly honored.

Have a great time during these three days and if there is anything we can do to make your experience more enjoyable, do not hesitate to call on us.

Shashi
Shashi Kamat

Editors comments

Friends, the fourth Goan convention is under way in Orlando, Florida under the able guidance of Mr Shashi Kamat. Old Chinese saying states that "those who think that a particular thing cannot be done, should not come in the way of those who feel that it can be done." So it was done single handedly and we are reaping the success of the fourth Goan convention. Our attempt is to create Goa here in America and carry the torch forwards as one joint family. However the torch has to be passed on to the younger generation. We cannot borrow youth like " King Yayati "did from his son. It is time for the younger generation now to step in and take over. Our views and impressions are half a century old and badly need to be replaced.

As much as we enjoyed and were honored to work for "GOA", we cannot forget that "old order changeth yielding place to new, lest the order shall corrupt the world." Convention should be more than just our nostalgia so that we can progress the way our Goa and the whole India has. Goa we knew, did not have the scarcity, overcrowding, tall buildings, pollution, traffic jams or technological advances.

Let us hope that the younger generation accepts the task, creates its own version and makes the elders proud. Looking at every convention as if it is a last one, in itself reflects pessimism, while other organizations flourish and organizers have to worry about the size and the growth. Family difficulties should not be an excuse to avoid the convention, but should be the reason to come and share.

Finally it was my pleasure and honor to be selected as the editor of this souvenir. I thank all the writers and poets who made genuine efforts to improve the contents in this book. Special thanks to Preeti and Kunal Karmali who brought contributions of younger generation and knowledge of modern technology. Once again ideas expressed by the writers are their own and role of this editor was only to compile the material.

Thank you

SD Rekha Khandeparker

कहाणी संसाराची

ऐका ऐका पश्चिमखंडा तऱ्ही कहाणी. आटपाट नगर होते. तेथे एक राजा हो.....छे!.....राजाच नव्हता. राजा सोडून इतर सर्व कांहीं हेतें. प्रजा..हो..प्रजा होती. फक्त प्रजानन भूमिपूत्र नव्हते. एकजात सातासमुद्रापलिकडून आलेले. कुणी जहाजांतून बंदुका फैलावीत, तर कुणी गलबतांतून चांचेगिरी करून. कुणी हातकड्या घालून गुलाम म्हणून आणलेले, तर कुणी नावडते म्हणून राजाने राज्यातून घालवून दिलेले. कुणी खिस्ताच्या शिकवणीने मूळ रहिवाशांच्या जीवनात धर्मप्रकाशाची ज्योत पेटवण्यास निघालेले तर कुणी, दुष्काळाला कंटाळून नवीन जगांत नशीब काढण्यास आलेले.कुणी काळे, कुणी निमगोरे, कुणी चक्क गोरे.

भाषा, आचार विचार, धर्म ह्यांच्यांत आकाशपाताळाएवढी विभक्ति. पण सर्वांचे ध्येय एक. काम देई दाम. श्रमाने प्रतिष्ठा. नागरीक कष्ट करीत. शारिरीक आणि बौद्धिक शक्ति वापरून कांहींनी यंत्रे-तंत्रे जन्माला घातली. यंत्रांच्या सहाय्यानी संपत्ती वाढू लागली, तसतसे आणखी दूरदूरचे रहिवासी नगरीत येण्याचा आटापिटा करू लागले. अशाच एका भारत नामक देशांत रहाणाऱ्या ब्राह्मण तरुणास उक्ति जहाली.

त्याने आपले पळीपंचपात्र बाजूला सारले. मुकटा गुंडाळून कोनाड्यांत ठेवला व मिळवलेल्या वैद्यकीय सिद्धीचा धनप्राप्तिसाठी उपयोग करून घेण्यास म्हणून एकदिनी आकाशमार्गे नगरीत प्रवेशीत जाहला. कनवटीला कवडी नसली, तरी डोक्याच्या खोबणीत बुद्धीचे भांडार होते. तेणेकरून ब्राह्मणाचा नगरीत जम बसला. दिवसामागून दिवस, वर्षामागून वर्षे गेली. ब्राह्मणाला आतां कामिनीची आवश्यकता जाणवू लागली. मदनदाह तीव्र जाहला. तैसे त्याने माधारी लिहून पाठविले. (यदां कर्तव्य आहे). त्वरीत उत्तर जाहलें. 'वधू नेमस्त जहाली, त्वरा करावी. लागोलाग ब्राह्मण मायदेशी गेला. यथासांग विवाहविधी पार पाडून नारीसह स्वगृही परतला.

भार्या सुशील, विनयी, पाकक्रिया झाडलोट, ह्यांत निपूण. खोड काढायला कुठेही जागा नाही. पण चतूर भार्येस वाटायचे की आपणांत कांहींतरी उणीव आहे. एकतर ब्राह्मण ब्राह्मणीबरोबर बाहेर जायला राजी नसायचा. जायचंच झालं तर चार पावलं पुढं किंवा चार पावलं मागे राहायचा. ब्राह्मणीला कळेना की आपले काय चुकते?

एके दिनी ब्राह्मणीची सखी शेजारीण बसायला आली. हवेवरच्या कहाण्या संपल्यावर विश्वासांत घेऊन ब्राह्मणी हळूच म्हणाली, 'सखे गा! मम भूतार अगदी देकाऱ्यांतील देवासारखा आहे. पण माझ्यासंगे बाहेर जाण्यास टंगळमंगळ करतो. मी माझ्यापरते सर्व यत्न करतें. चांगल्या रेशमी उंची साड्या परिधान करतें. काजळ कुंकू लावतें. सजून समोर गेलें की यांच्या कपाळावर आठ्या! एकदां मी विचारलें देखील.....कुठची साडी नेसूं? तर त्राग्याने म्हणायचें झालें,.....'कृपा करून कुठलीच नेसूं नकोस!..हें काय बोलणें झालें? तो मानापमान नाटकांतला धैर्यधर भामिनीला म्हणतो कसा....तूं नेसतांनाच मला चांगली दिसतेस.' बोलतांबोलतां ब्राह्मणीचे डोळे भरून आले. ...सये तूच आतां मार्ग काढ!..वसा दे.

येरीने जाणियेलें. ब्राह्मण-ब्राह्मणीच्या गृही संस्कृति-विभक्तिचा कलह शिरलेला दिसतो. पण वरकरणी ती म्हणाली, 'तुला ग कशाला वसा? उतशील, मातशील, घेतला वसा टाकून देशील.....' नाही, नाही, उतणार नाही, मातणार नाही, घेतला वसा टाकणार नाही!.....सखीने मग एक वसा येरीच्या कानी फुंकियेला, व दोघीजणी गृहाबाहेर पडल्या.

दुजे दिनीं शनिवार-प्रथम प्रहरीं ब्राम्हण शय्येवर लोळत पडला होता. ब्राम्हणी उठली...कांही क्षणांनीं येरूच्या ओष्ट-मुखांवर दोन चार मुक्यांचे ठोके प्रहार करते झाले....हें काय अचानक? पडल्यापडल्या डोळे किल्लकिल्ले करून ब्राम्हणानें वर पाहिलेलें. तो संभ्रमीत जहाला. भटीण आमुलाग्र पालटलेली...कमरेस जीन, बेंबीवर गाठ मारून घातलेली तंग चोळी, गळीकपाळीच्या सौभाग्यलेण्यांस चाट !...केशांचा लांडा कट. आमोदित ब्राम्हण पटकन उठून वदता झाला.. "प्रिये, कधीपासून मनांत होतें, वीकरंडी जोडीनें बाहेर पडावें. रेस्टोरंटीचें अन्न गृहण करावें. वस्त्रालंकारांची खरेदी आटोपून गृही परतावें. आज तो सुदिन उगवलेला दिसतो. तरी त्वरीत कार्यक्षम व्हावें."

शय्येवरून उठून ब्राम्हणानें लगोलग आपलें आन्हिक उरकलें. व मोठ्या ममतेनें भार्येस घेऊन तो एका उपहारगृही प्रवेशता झाला. जेथें हजारों पदार्थ मांडले होते. कुक्कुट, गोमाई, वराह, हे मायनगरी अनिर्बन्ध भटकतांना दिसणारे, पण ईहनगरीं तुरळक प्रमाणांत आढळणारे प्राणी मुक्तामे बनून मानवजठरीं समाधीस्त होण्यास तयार होते. नाकाखाली बोट धरून ब्राम्हणीनें शाकाहारी विभाग गाठला. ब्राम्हणही तिला सोबत करता झाला. चिनी तरसाळ्यांतून दोघांनीं पदार्थ वाढून घेतले. व ती चौपायीवर आसनस्थ झाली. ब्राम्हणीने पंनकेक नामक पोळीवर मध सोडून ती मांडीवर ठेवली, व बिस्किट नामक पदार्थ उचलून चोळीच्या आंत घालतांना भूताराची नजर भार्येवर गेली. अचंब्यानें तो बोलता झाला.... "प्रिये, हें काय चालवले आहेस ? तूर्तास अख्ख्या नगरींत एक डोली पार्टन आहे, ती पुरेशी आहे. अधिकपणाचें भांडवल नको. 'यावर नारी शांतपणानें वदली, 'मला डोली-बिली कांही माहित नाही. पण एक कळून आलंय कीं हे जे समस्त तुम्ही चालवलय, त्याचें श्रेय ह्या सर्व बस्त्रांना,.... मला नव्हे. म्हणून तर हा गोड पदार्थ मी चोळीला भरवतें व ही पोळी पाटलोणला देतें...."

भार्येचें हें चातुर्य पाहून ब्राम्हण मनीं उमगला. पण सभेंत शोभा नको म्हणून बोलता झाला.. 'चतुरे तुझ्या संभाषणानें मी प्रभावीत झालों आहे. पण आतां कोप करूं नये. ईंये नगरींत एक परिपाठ आहे. भार्तृभार्येत वारंवार स्फोट उडूं लागले कीं त्यांतून घटस्फोट नामक अणूबाँम्ब जन्मतो. ह्यास्तव सर्व विसरून स्वस्थचित्तें अन्नभक्षण करावें. ब्राम्हणीनें जाणिलेलें, अधिक ताणण्यांत अर्थ नाही. त्याउपरीं दोघेजण अन्नगृहण करते जहाले.

उपहारगृहांतून निघून दोहोनीमग सायंसमयतक पायपीट केली. येरवीं हात राखून संसार करणाऱ्या ब्राम्हणानें त्या दिनीं अमाप खरेदी करून ब्राम्हणीला पाय तुटेपर्यंत हिडवले. जड पावलांनीं व हलक्या खिशांनें ब्राम्हणाने जेघवां गृहद्वार उघडलें, तेघवां त्यास विपरीत दृष्ट दिसलें...रात्रीचीं खरकटीं मोरींत पडलेलीं, केर पेढ्यांत, सामान अस्ताव्यस्त... दिवाणावर अंग टाकीत त्यानें भार्येस हळूच पुसलें.. प्रिये याचें उत्तरायण केघवां करणार?...!

ब्राम्हणीचा घेतलेला वसा पुन्हां उफाळून आला. ती सावकाश चारपोशीवर विराजमान जहाली. दूरदर्शनाची कळ दाबून, तें चालू केलें. व भिवया उंचावून, नेत्र कपाळाला भिडवीत येरी वदली.....

" That's your job.".....!

त्या ब्राम्हण-ब्राम्हणीच्या संसारांत त्यापुढें जें घडले, तें तुमच्याआमच्या संसारांत घडो. (किंवा न घडो.) ही साठा उत्तराची कहाणी पांचा उत्तरी सुफळ सम्पूर्ण....(सम्पूर्ण.)

काणी सांगपी, (आनी वसो दिवपी.)
दोतोर सौ. रजनी उसगांवकर.

A Political Portrait of India Today

By Theodore G. Mazarello (Ted)

1962 Dept. of State Scholar
Retired Hospital Administrator
Former chairman of Board of directors
Goan Overseas Association,
Presently Manager Human Resources
At Elmhurst, Illinois

India celebrated its 50th year of independence in August, 1997. During this half century, the Congress Party ruled India for more than 4 decades. In last decade, other political parties emerged, notably Bharatiya Janata Party, the Janata Dal, United Front, the all India Dravida Munnetra Kazhgam, Rashtriya Swayamsevak sang, Bhartiya kisan Kamgar Party and the Telgu Desam Party. Today all these parties have formed a coalition government at the center with BJP as the anchor, with its leader A Political Portrait of India Today

Atal Behari Vajpayee sworn in as Prime Minister on March 19, 1998. Second time in less than 2 years. Taking oath of office with the Prime Minister, were a large batch of 42 ministers with the coalition partners claiming a lion's share.

Democracy in India is a fact of life and the people of India are deeply committed to it. The 1998 general election was India's twelfth national election since independence in 1947. More than 600 million people were eligible in 1998. Polling was for 543 seats in Lok Sabha, the lower house in India's Parliament.

Majority of the 600 million voters are illiterate. They came in millions to cast their votes for election symbols. Some voters told polling officers that they wanted to cast their vote for Mahatma Gandhi.. They left polling places when they were told that he was dead for 50 years. Few left weeping and crying and others went home deeply saddened by the loss of Bapuji.

The political climate in India is stable. The military has been under civilian authority. There has never been a military coupe in India unlike Pakistan, Burma or the Arab world. India continues to stand as a lighthouse for democracy.

Coalition governance is something India's leaders will have to learn, if they and the country's democracy are to survive. People of India are waiting and watching. Mr. Vajpayee, must demonstrate that the party can govern and lead India into new millenium. Present indications are that he will succeed. The nation at present is fully behind him.

India is a secular state but the religious bias of the BJP is a thorn in its heart. The people of India hope that the BJP will shed its narrow religious obsession. All eyes are now on the Prime Minister who is easily one of the cleanest and honest politicians in the country.

"Give me a chance", the Prime Minister exhorted a massive rally of the party faithful in Panaji's parade grounds while campaigning in Goa a few days before national election. The electorate has now granted his request. He must make good on his promise and deliver. The chances are that he will both govern and carry out the coalition manifesto.

How does Goa fit into the current political climate? Really, no different than the other states. Goa too has multiple political parties. While BJP did fairly well in Goa, their members of Parliament candidates lost. Their candidates Ramakant Khalap,

(MGP) and Churchill Alemao (UGDP), lost. The winners are Ravi Naik and Francisco Sardinha. Hats off to the voters of Goa who continue to play a vital life of India.

The Prime Minister knows well the people's anguish. They are for secularism and cooperation. They want an equal opportunity to advance and succeed.

The BJP's National Agenda for Governance was issued March 18, 1998 and hailed as the dawning of a political age of reconciliation and accord. The Prime Minister's first ever Janata Darbar was held the first week of April 1998. People came forward with petitions listing their many grievances and gripes. The people want BJP to rid India of its triple curses : BHOOKH, BHAY, BHRASTACHAR. The government is committed to granting full statehood to Delhi and creation of three new states Uttaranchal, Jharkhand and Chattisgarh.

What lessons can we learn from today's political climate in India? One for sure, is that democracy in India will thrive and survive. A secular India will prosper. Religious bigotry has no place in secular India. Hopefully, the concept of a theocratic India will not gain strength.

The world had a deep and abiding interest in India. The Prime minister hopes to be able to transform India into New India that is prosperous, strong, and self confident, and at peace with itself and the world. He made an impassioned appeal for cooperation of all the parties and all the sections of society in this great national undertaking. It is widely hoped that India will continue to be a formidable force for peace and international goodwill as we enter into the new millennium. Hats off to India. Jai Hind :

॥ भुर्गेपणचें गोंय ॥

वाय्यावयल्यान् उबताले , कौडल्याचें पिस...
मोग्यांच्या वासांतल्यान् , सोपताले दिस...।

लखलखत्या मळबांत , गडगटालो पावस..
तांबड्या तांबड्या मातयेचो , परमळ्तालो वास...।

इल्याशा कोणांतलें , कागदाचें कडे.....
हालत , झेलत कावतालें , पच्छिमेकडें.....।

सुल्लाच्या नळ्यांतल्यान , झरताली पावळी.....
रखरखीत वोतांतली , पिंपळाची सांवळी...।

वडांच्या पुनवेक , दोणांतलीं वायणां..
पेट्टेयेंतलीं , वाळ्यान सुगंधीत न्हेसणां...।

अशें , आनीक कितलेंशेंच , भुर्गेपणचें गोंय...
पोटांतले उमाळे , करतात ताजी संय...॥

रचपी—रेखा खाडिपारकर

अमेरीकेच्यो खबरी

आयू एम ओके यू आर ओके..!

अधाराच्या गर्भात, जन्मतोय दिवसाचा अंकूर.....
सुकलेलं पान उगाच घोरव्या घालून
तरंगतंय वादळी वाऱ्यात....!
नदीचा प्रवाह अथंड वाहतो आहे
किनाऱ्याची साक्ष ठेवून...!
कुणाचं दुःख कुणाला नाही,
सारे जगताहेत जीवन, वादळांतल्या पानांसारखे.....

यू आर ओके आयू एम ओके
यस,बुई आर ऑल ओके.....!

अ.का.

चौघडा वाजतोय देवळा समोर
कापराचा सुगंध पसरलाय देवघरांत...
झांजा वाजताहेत तालांत....
लोक सारे भान विसरून तल्लीन झाले भजनात
देवघरांत पुजाऱ्यांची कुजबुज चालली आहे
अरे! आज काय आहे, अकरा वाजतां झी टिक्कीवर..?
जयदेव जयदेव जय श्री शंकरा ...!
आरती ओवाळू तुज कर्पूर गौरा...!
जय देव ! जयदेव..!

अ. का.

काळजांतली जखम न भरून येणारी...
सतत गर्भगळीत करणारी मानसीक हरहर...
माणस जगताहेत जीवन,
मरण येत नाही म्हणून...
एड्सचा पेशंट कळवळून रडतो आहे,
वेदना सहन होत नाही म्हणून...
लोक स्टॉक मार्केट वर लक्ष ठेवून आहेत,
भान विसरून....
काडीयाक अरेस्ट . फीरतोय नंबर
जनपळभर म्हणतील हाय हाय..!
मी जातां राहिल कार्य काय..?

राम नाम सत्य है ...!
(तिन काव्यां करपी, जखमी पुण ओके..)
दोतोर आनी श्री. अरविंद काकोडकार...

एक शुभेच्छा.....एका गोंयकाराची

बलीष्ट रावणाक मारुन रामान लंकेचे बैभवसंपन्न राज्य जिखून घेतलें. लंका भांगराची, सगळ्या सुखसाधनांनी परिपूर्ण . पुण रामाक तिजो उपभोग घेत रावप रूचना. राम लक्ष्मणाक म्हण्टा -

अपि स्वर्णमयी लंका, न मे लक्ष्मण रोचते...!

जननी जन्मभूमीश्च स्वर्गाऽदपि गरीयसी....!

(हे लक्ष्मणा , लंका जरी भांगराची आसली तरीय ती म्हाका आवडना....!

आपणाली आवय आनी मांयभूंय ही स्वर्गापरसय श्रेष्ठ आसात....!)

लंकेंत सगळीं सुखां, धन सुशेग आस्तनाय रामाक मांयभुयेची ओड लागिल्ली, केन्ना काय आपूण सर्गापरस श्रेष्ठ आशिल्या आपणाल्या मांयभुयेंक वेतां अशें जाल्ले. रामाबशेनूच, लंकेचेर ताण करपी अमेरीकेत, कामधंदो वेवसाय निमित्तान, स्थायीक जाल्ल्या गोंयकारांकय आपणाल्या मांयभुयेची ओड अतो-पैय्यान भारतांत-गोयांत फावट मारपाक भाग पाटू. - गंगा गये गंगादास, जमना गये जमनादास , अमेरीका गये अमेरीकादास...! अशें अमेरीकेंत रावतलो गोंयकार केन्नाच जायना. गोंयकार धर्तरेच्या फाटीर खंयीय पावलो, जाल्यार आपणाली आस्मीताय केन्नाच सोडीना...! तो आपणालो आचार धर्म पाळपाक केन्नाच चुकयना .गोयांत आस्ताना जसो जेवताखातालो, तसोच अमेरीकेंतय शीत, नुस्त्याचे हुमणाचो भूस मारता. ताजें नुस्ते मेळना जाल्यार , तुकारामाच्या अभंगाक बेटेक धरून तुका म्हणे गर्भवासी...! सुकें .. (सुखें) घालावें आम्हांसी! अशें म्हणत सुक्याच्या वासाचेर जेवता. वर्सां, दोन वर्सांनी, गोयां वचून सुवादिक भुसाची उजळण करून गोंयकार आपली आस्मीताय जपता.

पुण अमेरीकेंत कुटुंबासैत गेल्ल्या गोंयकाराच्या संसाराचो विस्तार जांवक लागलो. भुरगीं ल्हानाचीं व्हड जावपाक लागलीं, तांचेर अमेरीकेच्या वातावरणाचे संस्कार जावपाक लागले..! तेन्ना हो गोंयकार काच्याकियार जालो. आमी आमगेली गोंयकारपणाची अस्मिताय राखली. पुण आमगेल्या फुडल्या पिळगेचें भवितव्य किदें ? गोंयकार आवयबापायच्या पोटांत जल्म घेतलो म्हणून ते गोंयकार काय ल्हानाचे व्हड जातना अमेरीकन संस्कार जाले म्हणून ते अमेरीकन ? धोबीका कुत्ता.., ना धरका,न घाटका..! -- अशी तांची त्रिशंकू आवस्था जावपाक लागल्या. गोंयकाराच्या भुरग्यांक... आमी खैच्यांन आयल्यां ?... आमगेलीं पाळां मुळां खंय मेरेन पसरल्यां ?... हें तांकां समजावून सांगलें ना जाल्यार ते सामकेच अमेरीकन जातले.

पयल्ले म्हत्वाची गजाल म्हळ्यार अमेरीकेंत स्थायीक जाल्ल्या गोंयकारानी , आपणाल्या भुरग्यांचेर कोंकणी आवय भाशेचे संस्कार केल्ले नासत जाल्यार तांगेलें गोंयांकडेन आशिल्लें नातें तुटपाक वेळ लागचो ना.

देखून हया सगळ्या गजालींचेर विचार करून अमेरीकेतल्या गोंयकारानी -- जगांतल्या कामगारांनो.., एकठांय जायात ...! हया मे दिनाच्या आवाहानाच्या धर्तीर— अमेरीकेतल्या गोंयकारानो...., एकठांय जायात ...! असो उलो माल्लो आनी तातुंतल्यांत अमेरीकेंत गोंयकाराची पयली परिशद भरली. ही परीशद म्हळ्यार गोंयकारांचो कुटुंबिक मेळावो. लग्नाच्या माटवांत सगळे सोयरे धायरे मेळटात तशे गोंयकार बायलां भुरग्यांसकट हया मेळाव्यांत सामील जाल्ले . अमेरीकेंत एक कुटुंब, एका राज्यांत रावता तर दुसरें गोंयकार कुटुंब दुसऱ्याच राज्यांत रावता. एकामेकांकडेन गोंयकारांचो कसलोच संपर्क येना. ह्या गोंयकार मेळाव्याच्या निमित्तान सगळे गोंयकार एकठांय आयले. एकामेकांक वळखूंक लागले. ह्या मेळाव्याचो उपेग गोंयकाराच्या नव्या पिळगेचेर गोंयकारपणाचे संस्कार घडोपाखातीर जालो . हाय बाय- संस्कृतायेक, टा टा, करून गोंयकार एकामेकांची कोंकणी आवयभाशेतल्यान मायेमोगान वासपूस करूंक लागले. चिंतेस्त जाल्ल्या गोंयकारांक आपणाल्या फुडल्या पिळगेची नाळ तुटूं नज म्हणून एक नवो मार्ग सांपडलो. नवी उमेद निर्माण जाली आणी ह्या उमेदीतल्यान गोंयकारांची ही चौथी परीशद फ्लोरीडाक करपाचो मुहूर्त ठरयला आणि ती येसवंत जावची ही शुभेच्छा....!.

शुभेच्छा दिवपी...

माननीय श्री. लक्ष्मीदास बोरकार.

अमेरीकेच्यो खबरी

Source: Karmaveer, 1984, p. 100.

मुंबय ते गोंय

मुम्बयच्यान गोंयां वचप म्हणजे आमकां एक व्हडलें आर. अप्रिलांत शाळा सोंपली की म्हत्वाजगमांच्या यादीनूच तोणाक उदक सुटतालें. जाणट्यांक ईश्टांक मेळपाची उमेद जाताली. मुम्बय जमनां सवळें, म्हणून साडून घेतील्ली आंगवण देवळांत पुजा करून उजवपा आसताली. आमगेल्या शेजाऱ्यांक गोंयां वचून रावपाक मेळना, म्हणून आमी भुर्यांक चाळयतालीं. मागीर गोंयां करूंक घेवप.. बांबे हलवा.. सुतरफेणी.. कौणाक पुडव्यां जोडो.. कौणाक नव-वार कापड, तर कौणाक जाय आसतालें बरेलें एलिफांत. म्हज्या भावान मागील्लो एकदां बाटलीभर ऊशेकाण्या रोस. आमकांय मेळताले एकदोन नवे हीस्तीद घालूंक.

वचूंक वाहनां तरेतरेचीं. आगगाड्येन वचप म्हळ्यार एक जात्राच. कितले लोक,.. कितलीं स्टेशनां.. पुण्याचे बोगदे.. मागीर घांट. गोंयाभायर काळी माती, गोंयच्या शीमेर तांबडी जाताली. दुसऱ्या दिसा दुधसागर दोळ्यांक मेजवानीच दितालो. खंयच्याय वटेन कितलेंय पळेल्यार पोट भर नाशील्लें.

कॉसलरोंकच्या हॉटेलांत जवण मेळतालें. वाटेंत फस्कलास चा, सैडविच, ऑम्लेट मेळतालें. सेकन्डक्लासांत मज्जा... एक ना जाल्यार दोन फामिल. थर्डक्लासांत मात गचमुंडी. पुणून खूब लोक पळोंक आनी उल्लोंक मेळताले. कॉलेजस्टूडन्टांची होडवीक दिसताली.

दुसरें वाहन म्हणजे बोट. बोटी चड व्हडल्यो नासताल्यो. वयलें आनी सकलें डेक, दोनी गच्च भरून वतालीं. बोट हालताली खूब.. थोड्यांक लागतालीं.. ओकपाचो वास लिपोंक निलगिरी घालतालीं. स्प्रे आनी फेशनर थंय खंयचे? मालवणचेय लोक बोटींत आस. पावसाळ्यांत बोटी बन्द.... लग्न जावन लवाजम्यासकट मुम्बय येतना बोट लागली म्हणून म्हज्या न्हवऱ्यान न्हिदूनच वेळ काडलेलो

मदीं दोन, तीन वर्सां गाड्यो, बोटी सगळें बन्द. मागीर वचप आडवेतिडवें. अर्दे गाड्येंत, अर्दे मोटारींत. सदाशिवगड.. माजाळीं.. म्हाका याद आसा स मैल प्रवास बैलगाड्येंत केल्लो. भर वोतांत चलून, खास प्रवासाक शिवील्ल्या खाकी कपड्यांतलों तांबडोबून्द जाल्लो म्हजो बापूय आजूय म्हज्या दोळ्यांर आसा. तो उमेदीन चल्लो पुण छकड्यांत बसलोना. मुम्बयच्या घोड्यागाड्येंत बशील्या हावें मात बैलगाडी सोडली ना.

एका ल्हान मोटारींत धा एक मनशां बसप. भुर्यांक सामाळप, की न्हेसणां? बायलो उज्यान काबार जाताल्यो. वाटेत.. कस्टमांत.. सुध्दां मजाच. आफिसर लोणच्या बुयांवानीय बड्यो घालून सोदताले. लोकूय तसलेच. कोणें खंय बायलेच्या आंबाड्यांत डझनभर घड्याळां लिपयल्लीं...

गोंय स्वतंत्र जालें. बसी आयल्यो. रातभरांत पावी. आमच्याच लग्नाक वतना बस बन्द पडली, म्हणून न्हवरो-व्हंकलेकच धा बारा मनश्यांक घेवन परतें येवचें पडलेंलें. म्हूर्तूच चुकपाचो. देवानच शिग्नल दिल्लो, तो कळ्ळोना.. हें म्हजो घोव अजून झरैता.

आतां बसी एअरकन्डीशन्ड. प्रायव्हेट मोटार धा वरांत पावता. घाटांतले आक्सीडेन्ट आयकून भंय दिसता मात.... टुकय खूब... आतां बरी विमानां.. पुणून वेळ केन्ना चडूच लागता. विमानतळार तीन वर्सांच्या आनी तीन म्हयन्यांच्या भुर्यांक घेवन आठ वरां बसप म्हणजे मरणच आवयचें. डायपर थापे. दुध सोपता. रेस्टरूम सुज.. आनी बरोबर आशील्लो जाण्टो.. भुरगीं कशीं सामाळची हाजेर प्रवचन दिता...

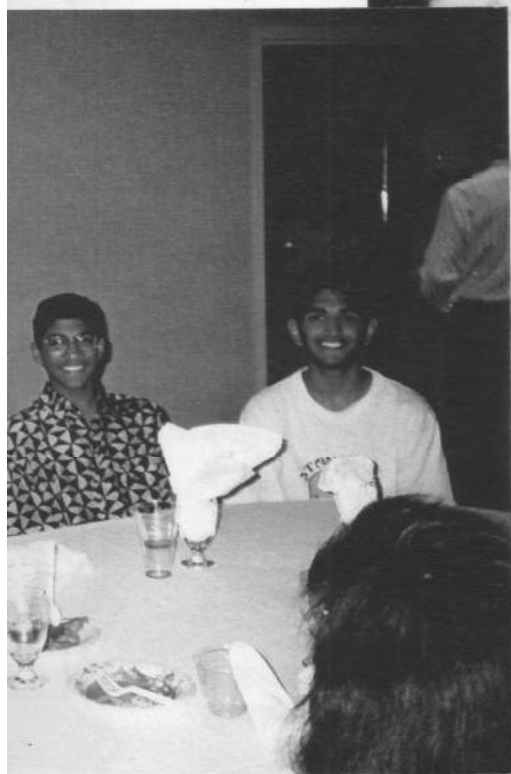
पुणून या प्रवासांतली मजा आजच्या पिळगेक कळपाचीच ना.. आतां विमानां दिरेक्त गोंयां.. मदलो प्रवास उल्लोच ना. भुर्यांचे एक पुस्तक पळोन ह्यो यादी आयल्यो.- 'Things that go'-आमी या सगळ्या वहानांत बसून पळेल्लें प्रत्यक्ष... पुणून त्या खातीर प्रवास करूं जाय.. भुरगें जावन.. मुम्बय ते गोंय.

बरोपी - रेखा खाडेपारकर

ME
F
PREVIOUS

RIES
/NVENTIONS

हरी ओम्...!

शांता दुर्गे भवानी दयानी
तुजवीण मज कोण तारी ॥

कुलस्वामिनी, तूं माय अमुची
जगी थोर तुझी ही ख्याती...॥

तुज करतां प्रार्थना,
फळत मम कामना,
दास मागी तव चरणा,
सतत राही मम स्मरणां...॥

रचपी,..सौ. विजया प्र. कवळेकर.
मापुसा-गोवा,

मला वाटते

मला वाटते पोलीस व्हावे.
चोराना पकडून तुरुंगांत टाकावे....!

मला वाटते राजा व्हावे
सिंहासनावर बसून राज्य करावे....!

मला वाटते सेवक व्हावे
राज्याच्या आज्ञेचें पालन करावे....!

मला वाटते डॉक्टर व्हावे
रोग्यांची चांगली सेवा करावी....!

मला वाटते थोर पुढारी व्हावे
देशाचें माथें उंच करावे....!

मला वाटते शिक्षिका व्हावे.
मुलांना चांगले शिक्षण द्यावे....!

कवियत्री कु. नम्रता कवळेकर.
(वय दहा वर्षे)

स्थळ....!

मला अशा स्थळी जायचें आहे
जिथें माझी आशा होईल पूर्ण,
आयुष्य तर निघतच आहे.
अशी संधी पुन्हां मिळेल नां..?

मी तर चाललो आहे त्या स्थळी
आशा, व आकांक्षाच्या बळावर,
पर्वा नाही मला कोणत्याच अडचणीची,
मनाचा फार मोठा मी आहे हट्टी..॥

शेवटी मी आलोच माझ्या स्थळी,
मोठ्या अडचणीस तोड देऊन..!
आतां मला जगायचें आहे बाकी जीवन,
माझ्या सर्व आशा-आकांक्षा पुऱ्या करून....॥

श्री. वसंत स. शिरसाट.

कावळ्याचें म्हणणें
कावळी म्हणता मनशाक,
गर्जेवेळार तुमी आमकां आफयतात.
ना जाल्यार सदांच आमकां धांवणायातात
आमी तर केन्नाच कोणाकूय सतायनांत...॥

कसलो दोष आसा आमच्यांत..?
जॉ ना तुमच्यांत...?
मनीस जांव पक्षी,
दोष आसता सगळ्यांत.....॥

म्हणून रे मनशा,
मनिसपणाचेर गर्व करूं नाका...!
दिसल्यार आमकां लागीं करात...!
ना जाल्यार धांवणायात.....!
पुण सदांच आमचेर लक्ष दवरात..!
(कित्याक तर गर्जेवेळार तुमी आमकां आफयतात म्हणून...!..)

रचोपी,-श्री. वसन्त स. शिरसाट.